

Het leven van een 18-jarige

Ik kijk naar buiten en zie een oude man wandelen. In de ene hand een leiband en de andere een wandelstok. Ik verdrink in mijn gedachten. Van toen het was met die vervelende wandelstok en tegelijk de vreugde van de eerste dag dat ik daardoor alleen mocht stappen. De oude man wordt gevolgd door een groepje zorgeloze tieners. In de ene hand een fles wijn en in de andere muziek. Het groepje jongeren dat nog niet doorheeft wat het leven kan brengen. Dat nog elke dag gewoon leeft hoe ze willen leven. 'De toekomst is voor morgen' -mentaliteit. Hoe graag ik zo een meisje had willen zijn. Maar ik loop vooruit op de zaken. Ik zal bij het begin starten.

Het is een zonnige zaterdagmiddag. Ik beslis om te gaan shoppen op 5 minuten van mijn thuis, bij de winkel Zop. Mooie nieuwe kleren kopen, want moest die ene jongen mij nu eindelijk op date vragen, dan zie ik er goed uit. Eenmaal in de winkel zie ik verschillende kleren die ik wil passen. En daar hangt het perfecte kleedje. Het is zwart met wat glitters en heeft een mooi décolleté. Ik pas het en voel mij goed, sexy. Nu alleen mijn haar nog opmaken en wat make-up aandoen en ik ben helemaal klaar om hem in te palmen. *Oké outfit gereed, nu mag hij mij vragen.* Ik kijk nog rond of er geen mooie schoenen zijn die bij het kleedje passen maar vind niets. Tijd om naar huis te gaan. Ik ga naar de kassa.

‘65 euro alstublieft.’

Dat is een ferme hap uit mijn studentenbudget. Ach maakt niet uit, Anthony is het waard. Na te hebben afgerekend vertrek ik naar huis met een grote glimlach op mijn gezicht.

Eenmaal thuis wordt mijn geluk alleen maar groter. Mama en papa vertellen mij dat ze een reis met twee geboekt hebben. *Hmm, interessant, mama en papa zijn er een week niet. Dan kan ik makkelijker school skippen en doen wat ik wil.* Ik plan dus meteen etentjes in met vrienden en zet in mijn agenda verscheidene feestjes waar ik naartoe zal gaan. Ik vertel aan Anthony dat mijn ouders weg zijn en hoop dat hij de subtiele hint door heeft en mij op date vraagt. Helaas... Hij heeft het niet door, ik zal nog wat moeten wachten.

Ik schrijf mij kort daarna in bij een interimbureau, want de goede punten heb ik al in januari behaald, nu is het tijd om geld te verdienen. Het interimbureau zal mij contacteren wanneer ze iemand kunnen gebruiken. Flexibel, vrij en geen vaste dagen, ideaal voor een student.

Na enkele dagen biedt het interimbureau mij een eerste werkdag aan in de Zop-winkel achter mijn hoek. *Fijn ik neem het, centjes verdienen en niet ver moeten gaan, dat is cool.*

Het vertrek van mijn ouders een maand later lijkt een alledaags moment. Alsof ik ze 's morgens goeiedag zeg voor ik naar school

vertrek. Ik geef mama een dikke knuffel en papa een zachte kus op zijn wang. Missen ga ik ze niet doen, ik ben ten slotte oud genoeg.

‘Dag mama, dag papa goede reis en ja ik zal goed naar de les gaan hoor.’

Weten zij veel dat ik ga werken.

Ze zijn weg, tijd om te genieten. Op 14 april moet ik vroeg opstaan voor mijn eerste werkdag. Vrolijk vertrek ik thuis met mijn brommer. Ik kom aan op het werk, maar bedenk dat ik mij toch maar snel zal inchecken op de 'Swarm'-app in het lokaal waar ik normaal les heb. Ik stap de winkel opgewekt binnen en begin aan mijn dag, niet beseffend dat dit mijn laatste uren zijn voor ik 'anders' word, voor mijn zorgeloze leventje gedaan is. Ik moet kleren plooien, terughangen, de winkel in orde brengen en mensen helpen.

‘Sorry, mevrouw hebben jullie toevallig nog deze broek in maat 38?’ - ‘Ik zal het even nakijken.’, ik neem de broek mee en ga kijken in de voorraad. Ik start mijn zoektocht en moet bovenop een schap een doos nemen, iets dat je onmogelijk met één arm kunt doen. Tijdens het zoeken kom ik enkele mooie kleren tegen, maar ik moet snel zijn. Ik kom straks wel terug. Broek gevonden, ik neem hem en breng hem naar het meisje. Rond mij is er geen werk daarom ga ik stiekem naar het werknemerskamertje. Daar zijn namelijk lekkere chocolaatjes. *Dat dieet zal wel voor later zijn.* Bovendien ligt mijn GSM hier. Ik ben

benieuwd of Anthony ondertussen al iets gestuurd heeft. *Nee, niks. Wanneer gaat hij nu sturen? Oké, ik ga verder werken en misschien dat hij tegen het einde van mijn shift wel gestuurd heeft.* Na een lange en vermoeiende dag werken pak ik mijn spullen en kijk op mijn GSM. Geen bericht van Anthony, wel van mijn broer, Jonathan. *Manon, kom je bijna naar huis? Noémie en ik hebben honger.* Ik maak mijn brommer los, kies een goed nummer uit en doe mijn oortjes in. Ik zet mijn helm op en vertrek op het swingende lied van 'All about that bass'. Ik kan niet wachten om naar huis te gaan en gewoon mijn voeten onder tafel te schuiven. Ik wil de straat oversteken...

Een wereld van verschil

Ik word wakker en hoor autogeluiden rondom mij. Ik voel een stof op mijn lichaam die niet zoals mijn eigen lakens aanvoelt. *Waar ben ik?* Ik zie medische spullen rond mij liggen en dan komt het in mij op: een ziekenwagen. Ik begin te panikeren en mijn ogen gaan heen en weer. Zoveel prikkels om mij heen. *Waar ben ik? Wat gebeurt er?* Plots hoor ik de stem van mijn zus, Corentine.

‘Kalm Manon, het is oké, ik ben bij je.’

Ik pak haar hand stevig vast.

‘*Laat mij niet los*’ denk ik vol angst.

Wij komen aan in een groot gebouw. Ik blijf stokstijf liggen op de brancard. De ambulanciers rijden mij naar binnen en gaan steeds dieper het gebouw in. Mijn hand laat die van mijn zus niet los. Mijn hoofd gaat heen en weer. Mijn ouders halen ons lopend in. Ik word terug rustig. *Nog bekende gezichten.* Wij rijden verder door een lange gang met ramen aan weerskanten. Aangekomen in de nieuwe vleugel, rijden wij één van de eerste kamers binnen. In de kamer zie ik groene muren, een groot raam en staan er twee vrouwen. ‘Hallo wij zijn Manuella en Marieke, en wij gaan goed voor uw dochter zorgen’ hoor ik. *Zorgen?* Ik wil opstaan en vertrekken, zoveel verwarring. *Wat is dit?* Ze gebruiken een tilmachine om mij te verplaatsen naar het bed aan de rechterkant van de kamer. Ik